

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., v právní věci žalobce **P. R.**, bytem S. 86/2, H., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2014, č. j. KUOK 111697/2014, **ve věci přestupku**,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 15. 4. 2015 domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hranice, Odboru vnitřních věcí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 10. 2014, č. j. OVV/14715/14-6/Hla/101, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 16. 6. 2014 v 15:07 hodin v katastru obce Běloutín na silnici 1. třídy č. 48 ve směru jízdy od obce Olomouc na obec Nový Jičín, při řízení motorového vozidla tovární značky

VOLKSWAGEN Passat, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu mimo obec, stanovenou zvláštním právním předpisem na 90 km/h, kdy v měřeném úseku byla vozidlu silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 130 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení nejméně 126 km/h, což je o 36 km/h více, než je povoleno. Za tento přestupek mu byla dle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu v souladu § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 4.000 Kč, udělen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce dvou měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí, když uvedl, že rozhodnutí považuje za nezákonné pro nesprávně zjištěný skutkový stav, jakož i pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Žalobce namítá, že jediným důkazem prokazujícím spáchání přestupku je výstup z rychloměru, přičemž z fotografie tímto rychloměrem pořízené nelze určit registrační značku ani typ motorového vozidla (tovární značku, model, barvu apod.), ze kterého by bylo možné nepochybně usoudit, že se jednalo o vozidlo žalobce. V této souvislosti pak žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008 – 62, z něhož a contrario vyvodil, že nelze-li na pořízené fotografii vozidlo identifikovat podle modelu ani tovární značky vozu či jeho nadstandardní výbavy, nelze toto vozidlo ani ztotožnit s vozidlem řízeným obviněným. Žalobce se proto domnívá, že správní řízení trpí vadou, když výstup z rychloměru správní orgán považoval za privilegovaný důkaz a když neprovedl výslech zasahujících policistů, kteří by věrohodně vysvětlili, z jakého důvodu vozidlo na fotografii považovali za vozidlo žalobce a současně jednoznačně vyloučili, proč nemohlo dojít k záměně s jiným vozidlem. K nutnosti provést výslech svědků pak žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115. Žalobce dále tvrdí, že kvalitu pořízené fotografie nepochybně ovlivnilo nesprávné nastavení fotoaparátu, jakož i nesprávná volba vzdálenosti měření, kdy policisté měřili rychlost v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, a to ze vzdálenosti 302,5 metrů. Na podporu svého tvrzení pak cituje z předloženého manuálu uživatele systému Micro DigiCam, verze 4.1 cz, kde v kapitole 4 označené jako Používání systému Micro DigiCam je jako optimální vzdálenost zaměření stanovena vzdálenost 80 – 140 metrů, a navrhuje provedení důkazu návodem k obsluze.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, neboť stav věci byl zjištěn řádně a v dostatečném rozsahu. Ve svém vyjádření uvádí, že jak vyplývá ze spisového materiálu, vozidlo, které bylo měřeno, bylo následně zastaveno z důvodu překročení nejvyšší dovolené rychlosti, přičemž jako řidič tohoto vozidla byl ztotožněn právě žalobce. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, má žalovaný za to, že záznam z měřicího zařízení ve spojení s ověřovacím listem, oznámením přestupku a úředním záznamem Policie ČR dostatečně prokazuje překročení maximální povolené rychlosti. Žalovaný dále nesouhlasí s tvrzením žalobce, že rozostřená fotografie prokazuje nesprávné nastavení fotoaparátu a chybnou volbu vzdálenosti měření. Žalovaný uvádí, že vzdálenost 50 – 170 metrů (nikoliv 80 – 140 metrů jak tvrdí žalobce) je pro pořízení fotografie vozidla vzdáleností pouze optimální, když skutečný měřicí rozsah silničního rychloměru Micro DigiCam je dle jeho manuálu 25 až 400 metrů. Jestliže tedy byla měřena rychlost vozidla na vzdálenost 302,5 metrů, bylo toto měření provedeno zcela v souladu s manuálem. Závěrem žalovaný dodává,

že v případě nesprávné instalace měřícího zařízení by měření vůbec neproběhlo, když měřící přístroj by vykázal chybu.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti:

- z oznámení přestupku ze dne 8. 7. 2014, že k přestupku došlo dne 16. 6. 2014 v 15:07 hodin na silnici I/48 mezi obcí Bělotín a Polom, kdy vozidlu žalobce byla policisty dopravního inspektorátu Přerov naměřena rychlost jízdy o 40 km/h vyšší než je rychlost povolená mimo obec. Vozidlo žalobce jelo rychlostí 130 km/h, přičemž rychlost byla naměřena a zadokumentována silničním laserovým rychloměrem Micro DigiCam LTI, vozidlo VW Passat bylo zastaveno hlídkou DI Přerov;

- z oznámení přestupku proti bezpečnosti ze dne 16. 6. 2014, že v tento den v 15:07 hodin byla vozidlu žalobce v úseku silnice I/48 mezi obcí Bělotín a Polom radarem Micro DigiCam LTI naměřena rychlost jízdy 90/130/126, přičemž oznámení neobsahuje vyjádření ani podpis žalobce, neboť ho odmítl podepsat;

- ze záznamu přestupku ze dne 16. 6. 2014, že je na něm radarový snímek vozidla nečitelné registrační značky, dále je zde uvedena naměřená rychlost 130 km/h, datum 16. 6. 2014, čas 15:07:19, vzdálenost měření 302,5 m, místo měření Polom silnice I48, typ vozidla VW;

- z ověřovacího listu č. X vystaveného dne 5. 12. 2013, že byl ověřen silniční laserový rychloměr Miro DigiCam LTI výr. číslo lidarů UX 018301, výr. číslo kamery MV 000948, výr. číslo počítače MC 001063, se závěrem, že rychloměr byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti;

- z úředního záznamu sepsaného dne 20. 6. 2014 nstržm. O. B., který byl členem hlídky, která měřila rychlost a stavěla vozidlo žalobce, že dne 16. 6. 2014 zastavil vozidlo žalobce, kdy mu byla v úseku silnice č. I/48 Bělotín – Polom s maximální povolenou rychlostí 90 km/h naměřena rychlost 130 km/h, přičemž o přestupku byla vyhotovena fotografie. Řidiči byl sdělen důvod zastavení, jakož i jakého přestupku se dopustil. Nstržm. O. B., který radarové zařízení obsluhoval, uvedl, že vozidlo měl od naměření po jeho zastavení ve stálém vizuálním kontaktu, když po tuto dobu nikde nezastavilo ani neodbočilo, tudíž jakákoliv jeho záměna je vyloučena. Jmenovaný dále uvedl, že v době změření tohoto vozidla v měřeném úseku nejelo žádné stejné či podobné vozidlo;

- z protokolu o projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného ze dne 30. 9. 2014, že žalobce se k jednání nařízenému na tento den bez omluvy nedostavil, ačkoliv byl řádně předvolán.

Dne 17. 10. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnil. Dne 17. 12. 2014 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud rozhodoval o věci samé bez jednání, když oba účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (§ 51 s. ř. s.).

Předně se soud zabýval žalobcovou námitkou, že žalovaný rozhodoval na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, a to s poukazem na to, že dle názoru žalobce je jediným důkazem prokazujícím, že žalobce v měřeném úseku překročil maximální povolenou rychlost, výstup z rychloměru s fotografií vozidla z měřicího zařízení, která však byla v tak nízké kvalitě, že vozidlo na ni zachycené není nikterak identifikovatelné, a to ani podle registrační značky, která není čitelná vůbec, tak ani podle barvy, výrobce či modelu vozu. Této námitce žalobce však soud nepřisvědčil. Je sice nesporné, že z fotografie založené ve spise je registrační značka vozidla zcela nečitelná, neznamená to však, že by vozidlo na fotografii zobrazené nebylo identifikovatelné vůbec. Jak totiž Nejvyšší správní soud právě v žalobcem uváděném rozsudku ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008 – 62, uvedl, *ztotožnění vozidla podle registrační značky však nelze považovat za jediný možný způsob jeho identifikace. Je zřejmé, že na srovnávacích snímcích je zobrazeno vozidlo značky Mercedes-Benz, třídy M, přičemž to, co činí tento vůz individuálním oproti ostatním vozům téže třídy, je zejména jeho tmavá barva, design kol (hliníkových disků), dodatečně pevně namontovaný ochranný rám (chránič předního nárazníku) a na podélných lyžinách namontovaný příčný nosník (střešní nosič). V tomto ohledu tedy nelze souhlasit s tvrzením stěžovatele, že vozidlo na fotografii nevykazuje žádné zvláštní znaky, podle kterých by mohlo být ztotožněno, a že je vybaveno pouze standartními prvky. Zdejšímu soudu se pak jeví jako nanejvýš nepravděpodobná také ta skutečnost, že by se v tomto konkrétním čase a na tomto konkrétním místě mohlo vyskytovat vozidlo totožné tovární značky a třídy, navíc vybavené týmiž nadstandartními prvky jako vozidlo stěžovatele.*

Soud v projednávané věci připouští, že kvalita pořízené fotografie je velmi nízká, kdy registrační značka vozidla, jeho barva, jakož i jakékoliv nadstandardní znaky jeho výbavy nejsou identifikovatelné vůbec. Avšak i přes tuto velmi špatnou kvalitu fotografie si na zobrazeném vozidle nelze nevšimnout typického znaku tovární značky vozidel Volkswagen, a sice výrazné masky se znakem „VW“ umístěným uprostřed. Ačkoli z předmětné fotografie nejsou seznatelné další nezaměnitelné znaky popsané např. v rozsudku citovaném výše, je v projednávané věci rozhodující skutečnost, že dne 16. 6. 2014 v 15:07 hodin změřené vozidlo tovární značky Volkswagen, registrační značky X, kdy měření prováděl policista nstržm. O. B., bylo tímto policistou ihned bezprostředně po změření zastaveno a v jeho řidiči byl ztotožněn žalobce, přičemž jmenovaný policista neztratil měřené vozidlo ani na okamžik z dohledu, když navíc v měřeném úseku nejelo v tuto dobu žádné stejné či podobné vozidlo. Na místě kontroly pak bylo nstržm. B. sepsáno oznámení o přestupku, v němž je popsán skutkový stav věci a jako pachatel přestupku označen právě žalobce, které ačkoliv žalobce odmítl podepsat, nikterak se k němu nevyjádřil, ani nevznesl jakékoliv námitky vůči jeho obsahu. Žalobci přitom již tehdy nic nebránilo v tom, aby namítal, že se vytykaného přestupku nedopustil, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 4 As 105/2013 – 31 *v kontextu situace, kdy policisté zastaví na dálnici vozidlo a poté o tom sepisují záznam, je nepochybné, že tento úkon činí směrem k řidiči takto zastaveného vozidla, kdy úkon činí úřední osoby, mj. postihující překročení zákona. I osoba neznalá práva se v této situaci může snadno dovtípit, že pokud ve skutečnosti nemá s řízením zastaveného vozidla nic společného, je vhodné to policistům zřetelně sdělit a trvat na zaznamenání takové skutečnosti. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce tak neučinil ani v rámci ústního jednání, na které se bez omluvy nedostavil, ani v rámci podaného odvolání, které bylo formulováno pouze blanketně, a jež*

nebylo ani přes výzvu správního orgánu doplněno. Je navíc nutné zdůraznit, že fotografie nebyla jediným a už vůbec ne privilegovaným důkazem. Důkaz fotografií je nutné vykládat ve vzájemných souvislostech s ostatními důkazy, v tomto případě zejména s oznámením o přestupku sepsaným policistou, který kontrolu prováděl, a který uvedl, že měřené vozidlo neztratil ani na okamžik z dohledu. O jinou situaci by se jednalo v případě, kdy by fotografie byla výstupem stacionárního silničního radarového rychloměru, který není při měření rychlosti obsluhován fyzickou osobou, a veškeré údaje jsou správními orgány zpracovávány až následně. Tak tomu však v tomto případě nebylo. Správní orgán proto postupoval správně, nepochyboval-li o zjištěném skutkovém stavu, když již ze spisového materiálu předloženého Policií ČR, a to zejména z oznámení přestupku vyhotoveného dne 16. 6. 2014 a dne 8. 7. 2014, záznamu o přestupku z měřicího zařízení Miro DigiCam LTI včetně ověřovacího listu tohoto zařízení, a úředního záznamu ze dne 20. 6. 2014 bylo dostatečně prokázáno, že dne 16. 6. 2014 v 15:07 hodin v katastru obce Bělotín na silnici 1. třídy č. 48 ve směru jízdy od obce Olomouc na obec Nový Jičín, žalobce s uvedeným vozidlem nedodržel maximální zákonem stanovenou rychlost mimo obec, tj. 90 km/h, když mu po odečtení možné odchylky měřicího zařízení byla naměřena rychlost ve výši 126 km/h. Správní orgány tak za situace, kdy neměly důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu a žalobce sám v řízení žádné důkazní návrhy nevznášel, neměly věcný důvod pro provádění dalších důkazů. Tato žalobní námitka je krajským soudem shledána nedůvodnou.

K námitce žalobce zpochybňující správné nastavení fotoaparátu a volbu správné vzdálenosti měření, jež zpochybnil s odvoláním na manuál uživatele systému Micro DigiCam, v němž je uvedena optimální vzdálenost zaměření, soud odkazuje právě na údaje uvedené v tomto manuálu, který v kapitole 7 označené jako „Technické údaje“ vymezuje jednak vzdálenost, která je pro provedení měření optimální (50 - 140 metrů), tak vzdálenost, ve které lze měření provádět, tj. měřicí rozsah zařízení (25 – 400 metrů). Byla-li tedy v projednávané věci rychlost vozidla změřena ze vzdálenosti 302,5 metrů, proběhlo měření zcela v rámci měřicího rozsahu tohoto zařízení. Soud na tomto místě připouští, že volba vzdálenosti měření zřejmě měla vliv na kvalitu výsledné fotografie, zároveň však dodává, že pořízená fotografie je pouze jedním z výstupů celého měřicího systému, která nemohla ovlivnit správnost a přesnost samotného měření. Ostatně jak již Nejvyšší správní soud ohledně tohoto typu rychloměru v rozsudku ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 – 50 judikoval: „...z povahy přístroje užítkého k měření (silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI) plyne, že za běžných okolností je krajně nepravděpodobné, že by rychlost při měření nebyla zjištěna správně, pokud sám přístroj měření provede a podá o něm příslušnou informaci (viz k podobnému problému rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27)“. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci byla rychlost vozidla zachycena, tedy změřena, a to ze vzdálenosti, která odpovídala měřicímu rozsahu uvedeného měřicího zařízení, použili policisté toto zařízení způsobem, který byl zcela v souladu s jeho manuálem k obsluze a tímto způsobem opatřený důkaz byl zcela správně použit jako jeden z podkladů pro rozhodnutí. Žalobcem navrhovaný důkaz manuálem uživatele systému Micro DigiCam by proto nesprávnost postupu policistů nijak neprokázal, soud tak tento důkazní návrh neprovedl a i tuto námitku žalobce shledal nedůvodnou.

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 3. května 2016

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně